

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”

În acest articol, vom examina în principal capitolele 14 și 15 din Evanghelia după Ioan. Ne aflăm la sfârșitul lucrării lui Isus. Iuda L-a trădat pe Domnul și îi conduce pe dușmanii Lui să-L aresteze și, în cele din urmă, să-L răstignească. În aceste ultime ore, Isus le dă ultimele instrucțiuni ucenicilor Săi. Acestea sunt instrucțiuni cruciale și trebuie să le acordăm toată atenția noastră.

Să începem cu Ioan 14:15. Acolo Domnul a spus:

Ioan 14:15

„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”

Mulți oameni se supără când aud despre porunci. Acest lucru se datorează unei viziuni distorsionate asupra harului lui Dumnezeu, conform căreia harul și poruncile sunt opuse. Astfel, conform acestei viziuni, deoarece mântuirea este prin har, nu este nevoie să păzim poruncile sau, în cel mai bun caz, astfel de porunci pot fi bune, dar păzirea lor nu este absolut necesară. Ceea ce este necesar, conform acestei viziuni, este să „credem”. Dacă „credem”, dar nu încercăm să păzim poruncile Domnului, nu este nicio problemă gravă. Astfel, conform acestei viziuni, credința pare a fi o stare de spirit, ceva în care cred, dar nu este absolut necesar să acționez în conformitate cu ceea ce cred. Ar fi bine dacă aș acționa în conformitate cu aceasta, dar un astfel de act nu este considerat obligatoriu. Și aici vine Domnul să distrugă toate aceste construcții mentale. „Mă iubiți?” „Dacă da, atunci păziți poruncile Mele”, a spus El, fără a lăsa loc de interpretări greșite.

Ceea ce tocmai am citit reflectă învățăturile Sale găsite în toate Evangheliile, care clarifică semnificația profundă a păzirii poruncilor Domnului. De exemplu, în Luca 6:46-49 citim:

Luca 6:46-49

„De ce-Mi ziceți: „Doamne, Doamne!”, și nu faceți ce spun Eu? Vă voi arăta cu cine se aseamănă orice om care vine la Mine, aude cuvintele Mele și le face. Se aseamănă cu un om care, când a zidit o casă, a săpat adânc înaintea și a așezat temelia pe stâncă. A venit o vărsare de ape și s-a năpustit șuvoiul peste casa aceea, dar n-a putut s-o clatine, pentru că era zidită pe stâncă. Dar cine aude, și nu face, se aseamănă cu un om care a zidit o casă pe pământ, fără temelie. Și s-a năpustit șuvoiul asupra ei, ea s-a prăbușit îndată, și prăbușirea acestei case a fost mare.”

Și Matei 7:21

„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.”

După cum Isus arată clar, nu este suficient să-L numim „Doamne, Doamne”. Trebuie să facem și ceea ce spune El, voia Tatălui Său, poruncile Sale. A-L numi Doamne, dar a refuza să împlinim poruncile Sale nu ne va conduce în Împărăția cerurilor. Tocmai am citit asta! Așadar, a încerca să împlinim voia lui Dumnezeu nu este opțional. Nu este ceva ce facem dacă avem chef, dar dacă nu avem chef, nu contează. Dimpotrivă, este obligatoriu și absolut crucial, pentru că fără aceasta nu vom intra în Împărăția Cerurilor. Acest lucru face ca împlinirea voii lui Dumnezeu să fie semnul unui adevărat ucenic. Ucenicul care își ia crucea și îl urmează. Cel care a ales poarta îngustă și nu calea largă care duce la pierzare.

Matei 7:13-14

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.”

Și Matei 16:24-25

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: **„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.** Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.”

Vrem să-L urmăm? Atunci să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea și să-L urmăm. Să trecem prin poarta strâmtă și să mergem pe calea dificilă, singura cale care duce la viață. Calea largă, calea pe care o urmează majoritatea, calea UȘOARĂ, care nu necesită cruce, unde totul este ușor și unde putem trăi ca lumea fără pocăință, duce la distrugere. Numai calea dificilă duce la viață.

Dar să ne întoarcem la Evanghelia după Ioan și la ceea ce Domnul le-a spus ucenicilor Săi în acea ultimă noapte:

Ioan 14:21

„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

Îl iubim pe Isus când păzim poruncile Lui. „Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește”, a spus El. Deci aceste două lucruri – a-L iubi pe Isus și a păzi poruncile Lui – sunt legate în mod inseparabil. Îl iubim dacă păzim poruncile Lui. Și păzim poruncile Lui pentru că Îl iubim. Altfel, nu Îl iubim cu adevărat. De fapt, El a spus acest lucru în versetele 23 și 24:

Ioan 14:23-24

„Drept răspuns, Isus i-a zis: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el. **Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele.** Și Cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis.”

Nu contează ce spunem, ci ce facem. A spune că Îl iubim pe Domnul, dar a nu face ceea ce El spune nu este un semn de „iubire” sinceră, ci doar „iubire” în cuvinte. A încerca cu adevărat să păzim poruncile Lui, chiar și cu eșecuri, este ceea ce arată cu adevărat dacă Îl iubim sau nu. Și care este promisiunea pentru noi, dragi frați și surori, dacă încercăm să păzim cuvintele Lui? Isus ne va iubi și ni Se va revela! Și Tatăl Său ne va iubi! El și Tatăl vor veni la noi și își vor face locuința în noi! Nu vrem asta? Nu vrem să devenim casa Tatălui și a Fiului? Nu vrem ca Isus să ni Se reveleze? Eu aș vrea foarte mult asta! Și cred că și voi ați vrea! Dar trebuie să facem ceva în acest sens. **Trebuie să păzim poruncile Lui.** Trebuie să ne luăm crucea și să-L urmăm. Nu trebuie să umblăm după poftele trupului, nu trebuie să umblăm pe calea largă a lumii, ci prin poarta îngustă.

Mulți creștini caută „secretul” adevăratei comuniuni cu Domnul. Mulți predicatori prezintă, de asemenea, adevărata părtășie cu Domnul ca pe ceva pentru care există un secret, că ei ar cunoaște cheia către acesta și că noi trebuie să urmăm rețeta lor pentru a-l găsi. Dar, frații mei, nu există niciun secret! Totul este clar. Isus a spus-o foarte clar:

Ioan 14:21

„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.”

Cheia este să păzim poruncile Domnului, Cuvântul Său. Cine le păzește, Îl iubește cu adevărat pe Domnul și va fi iubit de Tatăl și de Fiul. Tatăl și Fiul își vor face locuința în el, iar Fiul lui Dumnezeu i se va revela. Este atât de simplu și de adevărat.

Vița și mlădițele

După ce Isus a lămurit acest lucru, a continuat cu pilda viței:

Ioan 15:1-9

„Eu sunt vița adevărată, și Tatăl Meu este viticultorul. Orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă, El o taie; și orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă. Acum voi sunteți curați, din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus. **Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi.** După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți rod, dacă nu rămâneți în Mine. **Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce mult rod; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard.** Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.”

Domnul continuă în acest pasaj minunat ceea ce a spus mai devreme. El este vița, noi suntem mlădițele viței, iar Tatăl este viticultorul. Ca mlădițe, trebuie să rămânem în viță. „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi”, a spus El. Dacă rămânem în El, vom aduce multă roadă. Dacă nu rămânem în El și ajungem să nu aducem roadă, atunci ne vom usca și, după cum a spus Domnul, vom avea aceeași soartă ca și ramurile uscate: vor fi adunate și aruncate în foc. Așadar, vedem din nou că a rămâne în viță, a-L iubi cu adevărat pe Isus și a-L urma păzind poruncile Lui nu este deloc opțional, nici nu este ceva garantat pentru toți credincioșii. Dimpotrivă, este o decizie zilnică, la fel cum decizia de a face sau de a nu face ceea ce ne poruncește Domnul este una zilnică.

În acest moment, îmi vine în minte pilda semănătorului: în ea, sămânța Cuvântului lui Dumnezeu a încolțit în trei dintre cele patru tipuri de inimi pe care a căzut. Cu toate acestea, a rodit doar într-un singur tip de inimă. În celelalte două, a sfârșit fără rod. Iată aceste trei categorii:

„Cei închipuiți în sămânța căzută pe stâncă sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n-au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar când vine ispita, cad. Sămânța care a căzut între spini închipuiește pe aceia care, după ce au auzit Cuvântul, își văd de drum și-l lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n-aduc rod care să ajungă la coacere. Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare.”

Primele două categorii au auzit cuvântul, l-au crezut, dar nu l-au păzit. Prima dintre aceste două categorii, „crede pentru o vreme și în vreme de ispită se lepădă”. A doua, „după ce au auzit, ies afară și sunt înăbușiți de grijile, bogățiile și plăcerile vieții și nu aduc roadă”. Numai a treia categorie a rodit. Celelalte două, din păcate, nu. Probabil că au început cu entuziasm, cu bucurie. Dar, în cele din urmă, alte lucruri sau persecuția i-au făcut să se răzgândească. Da, odată au crezut. Cuvântul spune în mod explicit despre prima dintre aceste două categorii că cred pentru o vreme. Au fost credincioși, dar numai pentru o vreme. Nu este suficient, frații mei, să fim credincioși numai pentru o vreme. Vrem să fim credincioși PENTRU TOTDEAUNA, până la ultima suflare. Nici nu este suficient să fim „credincioși” fără rod, care ne slujim pe noi înșine. Care îl numim pe Isus Domn, Domn, dar refuzăm să facem ceea ce spune El. În schimb, vrem să fim roditori, să ne asigurăm că facem voia Tatălui și îl slujim pe Isus împlinind poruncile Lui, zi de zi, până la sfârșit.

Dar să continuăm în Ioan 15:

Ioan 15:10-14

„Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui. V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină. **Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.** Nu este mai mare dragoste decât să-și

dea cineva viața pentru prietenii săi. **Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.**

În mod repetat, în această ultimă discuție cu ucenicii Săi, cu câteva ore sau minute înainte de arestarea Sa, Domnul vorbește despre importanța vitală a păzirii poruncilor Sale. Suntem prietenii Lui dacă facem ceea ce ne poruncește. Suntem în viță dacă rămânem în El, dacă avem grijă și păstrăm inimile noastre bune, astfel încât sămânța Cuvântului să aducă multă roadă, așa cum dorește Domnul pentru noi. Oricine aude cuvintele „rod” și „poruncă” și se simte incomod pentru că se presupune că nu avem nimic de făcut, din moment ce Domnul a făcut totul pentru noi, ar trebui să se gândească din nou. Pentru că Domnul nu numai că nu se simte incomod vorbind astfel, ci se asigură că repetă acest lucru de mai multe ori, astfel încât să fie foarte clar ce vrea de la noi și că acest lucru este obligatoriu și nu ceva care, dacă îl facem, va fi frumos, dar dacă nu îl facem, nu contează prea mult. Este atât de important încât oricine refuză să împlinească poruncile Lui, rămânând în viță, dacă nu se pocăiește, nu-L va cunoaște niciodată, va fi tăiat din viță și nu va intra în Împărăția Cerurilor. Acest lucru nu înseamnă în niciun fel că nu vom cădea sau nu vom păcătui! Dar înseamnă că încercăm, în ciuda eșecurilor și căderilor noastre, să păstrăm Cuvântul lui Dumnezeu. Alergăm în cursa credinței și, chiar dacă cădem, chiar și zilnic, ne ridicăm și continuăm, privind la Domnul Isus:

Evrei 12:1-2

„... **să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus,** care, pentru bucuria care-l era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”

Iubirea: porunca principală

Acum, vorbind despre poruncile Domnului, există una care le cuprinde pe toate, porunca de a ne iubi unii pe alții. După cum citim în versetul 12:

Ioan 15:12

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.”

Și ca să nu ne înșelăm, nu este vorba aici de o iubire ieftină, o iubire doar în cuvinte. Ci mai degrabă de iubire în fapte. Așa cum a spus Ioan în prima sa epistolă:

1 Ioan 3:18

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.”

Iar ce înseamnă aceasta, el a clarificat cu câteva versete mai devreme:

1 Ioan 3:14-18

„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați. Dar cine are bogățiile acestei lumi și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu? Copilășilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.”

Vedem din nou cuvântul „a rămâne”. Dacă tu sau eu nu ne iubim fratele sau sora, atunci nu rămânem în viață, ci în moarte! Dacă tu și eu ne urâm fratele, atunci suntem ucigași! Și dacă nu ne pocăim, să nu ne amăgim: vom moșteni ceea ce rămânem, și anume moartea. Mai mult, spunem că îl iubim pe Domnul, dar fratele nostru de lângă noi este în nevoie, iar noi alegem să ne uităm în altă parte? Să nu ne amăgim: iubirea lui

Dumnezeu nu rămâne în noi, iar noi nu rămânem în El, în viță! Autenticitatea credinței noastre este dovedită de acțiunile noastre. A-l urma pe Domnul nu înseamnă a spune lucrurile potrivite – a iubi doar cu vorbe – ci și a face lucrurile potrivite, a iubi cu fapte și în adevăr. O dovadă foarte clară a acestui lucru ne este dată de Domnul în Matei 25:34-46:

Matei 25:34-46

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. **Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.**” Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit? Sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?„ **Drept răspuns, Împăratul le va zice: ”Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.**” Apoi va zice celor de la stânga Lui: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! **Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine.**” Atunci Îi vor răspunde și ei: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând, sau fiindu-Ți sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță, și nu Ți-am slujit?” **Și El, drept răspuns, le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut.**” Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.”

Și cum a spus Iacov:

Iacov 1:22-27

„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul, și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă, și, după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era. Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui. Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică. **Religia curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.**”

Concluzie

În concluzie, dragi frați și surori: trebuie să ne străduim să păzim poruncile Domnului în fiecare zi. A ne iubi unii pe alții – nu cu vorbe, ci cu fapte – este porunca principală. Și dacă ne iubim unii pe alții, ne vom ierta unii pe alții, nu vom pofti după lucruri rele, nu vom vorbi rău unii despre alții, nu ne vom invidia unii pe alții. Să ne amintim definiția iubirii dată de apostolul Pavel în 1 Corinteni 13:

1 Corinteni 13:4-7

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.”

Atunci vom fi adevărați ucenici ai Domnului nostru. Atunci Hristos va veni și Se va revela nouă. Atunci Tatăl și Fiul vor veni și își vor face locuința în noi. Atunci vom fi prieteni ai lui Isus. Atunci vom vorbi, iar El ne va asculta! Și să nu gândim în niciun fel că

poruncile Lui sunt împovărătoare. Nu! Ele sunt ușoare, pentru că El ne ajută să le împlinim:

Matei 11:28-30

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. **Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.**”

Așadar, să ne străduim să împlinim voia Lui. Să ne străduim să rămânem în viță și în prezența Domnului, o prezență care este dată numai celor care rămân în El. Și să facem acest lucru până la sfârșit, zi de zi.